

Pijnlijders

Ik wil het graag een keer over pijn hebben. Niet de pijn waar we allemaal weleens last van hebben – een lelijke snijwond, een wespensteek – maar chronische pijn. Pijn die buitensporig lang aanhoudt en waar ruim twee miljoen Nederlanders aan lijden. Mijn vriendin kampt al zeven jaar met een zich uitbreidende zenuwpijn en wat me het meest raakt, is de onwil – want zo voelt het – van veel artsen om daar een leefbare oplossing voor te vinden.

„U moet ermee leren leven”, zegt de een. „Zal ik een recept uitschrijven?” vraagt de ander. Of: „Heeft u al een psycholoog gesproken?”

Bij elke nieuwe arts vertelt mijn vriendin hetzelfde verhaal. Hoe ze uitgled in de tram. Het sneeuwde, ze had hoge hakken aan, de tram maakte een scherpe bocht en de bestuurder trapte hard op de rem. Ze hield zich vast aan een stang, terwijl haar benen onder haar vandaan gleden. Naar buiten strompelend verbeet ze de pijn. Pas drie jaar later zou tijdens een operatie blijken dat een zenuw bekneld was geraakt en afgestorven, maar toen was het leed al geleden.

(Bron en volledig artikel: NRC)